

ארבעה אבות פרק ראשון בנא קמא

גד א מ"י פ"ט מהלכות
מתנות עניים הלכה זו
טור שו"ע יו"ד סימן רנב
ק"ג:
גה ב טושי"ע ח"מ סי'
מיט ספי"ג ב:
גו ג טושי"ע ח"מ סי' קב
ספי"ג ב וספי"ג ג
וע"ש:

גז ד מ"י פ"ט מהלכות
אישות הלכה ג ופ"ט
מהלכות מלוה ולוה הלכה
ד סג ע"ש מה טושי"ע
א"ש"ע סי' ק ספי"ג ב:
גח ה מ"י פ"ח מהלכות
נוקד ממון הלכה י
סג ע"ש סו טושי"ע ח"מ
סי' מיט ספי"ג א:
גכ ו מ"י שם ופ"ט מה'ל'
מלוה ולוה הלכה א
ופכ"ד שם הלכה י סג
שם וע"ש לז טושי"ע שם
ופ"י קב ספי"ג א וע"ש
ב"מ פ"ג וכו':

ס ז מ"י פ"ט מהלכות
מלוה ולוה הלכה ז סג
ע"ש לז טושי"ע ח"מ סי'
קב ספי"ג ד:
סח ח מ"י שם הלכה ד
סג ע"ש:
סכ ט מ"י שם הלכה ד
סג ע"ש טושי"ע ח"מ
סג:

סז ז מ"י פ"ט מהלכות
מלוה ולוה הלכה ז סג
ע"ש לז טושי"ע ח"מ סי'
קב ספי"ג ד:
סח ח מ"י שם הלכה ד
סג ע"ש:
סכ ט מ"י שם הלכה ד
סג ע"ש טושי"ע ח"מ
סג:

שיטתו טפי ממחלה מ"מ ליספו ליה עד שימלא למוכרן בשוין דמה
שאין מוצא למוכרן בשוין לפי שרואין אותו שהוא לחוק ואית דגרס
אז דזולו כו' אפילו טובא נמי לא ליספו ליה פי' אפילו החלו הרבה
לא ליספו ליה כיון דשוות מאתים זוז חול נמי דכ"ע ואי דליקור
אפילו פורתא ליספו ליה פירוש
אפילו החלו פורתא:

דביומי ניסן יקרי ארעתא.
וא"ת התייגה שדות
כדפי' הקונטרס לפי שיחוש בקץ
וזרע במרחשון אלף בתים מאי
חילוק יש בהן בין ניסן למשירי וי"ל
שרגילין שייקרו בזמן שרגילין לשכור
הבתים ולאחר ששכרו וז"ל:

לבעל חוב דרמינן ליה. ולא
שיך למפקח א"כ הורעת
כחו שלף יפה הכתוב כח בעל חוב
אלא אדרבה הורע כחו דמדאורייתא
דינו ביבורית: **הב** יי ויבורית
טפי פורתא. לא גרמינן אז עידי
נזיר פורתא דאס כן מאי קפריך
א"כ נעלת דלת בפני לון הלא אין
דינו כלל בעידי דקיימא לן דינו
בזנינות:

לבתובת אשה
דרמינן ליה. ה"ה דהוה מצי לאוקמי
בבעל חוב דקאי ביה ודקאמר הו' לי
עדיה נזיר פורתא אלף לפי שהתחיל
והעמיד נזקין ואח"כ ב"מ יחא
ליה למנקט בתרייהו כמובן אשה:
אליבא דר' ישמעאל א תיבעי
לך דאמר בדניוק
שיימינן. כיון דליף מג"ש דשדה שדה
מוביער בשדה אחר דהו' דניוק אכל
לר"ע אפטר דהא דקאמר דהאין
דקמשלם לא אתא אלף למעוטי דניוק:
ה"ג

אפילו פורתא נמי לא ליספו ליה. שהרי שוות קרקעותיו מאתים
זוז: **דביומי ניסן יקרי ארעתא**. מפני שהלוקח נזיר מורש אותו צימות
הקץ חזרען בתשרי ובמרחשון וביומי תשרי זילי שאין סיפק לזרען
בתשרי משום דליטריך לזוזי הלכך
באותה שנה: **וזין דהשפא**. עני לא הו' דיטול שיה אלף דינר

אפילו פורתא נמי לא ליספו ליה ואמר בר
עלה לא צריכא דביומי ניסן יקרא ארעתא
וביומי תשרי זל ארעתא דכ"ע נזרי עד ניסן
ומזבני והאי הואיל ואצטריכא ליה זוזי זבין
כדהשתא עד פלגא אורחיה למיזל טפי לאו
אורחיה למיזל והכא נמי גבי נזקין דיניה
בעידיה ואי א"ל איהו הב לי בינונית טפי
פורתא א"ל אי שקלת כדינך שקול כדהשתא
ואי לא שקיל כיוקרא דלקמיה מתקוף לה
רב אחא בר יעקב ב"כ הורעת כחן של נזקין
אצל בינונית ויבורית דרחמנא אמר ממיטב
ואת אמרת מבינונית ויבורית נמי לא אלא
אמר רב אחא בר יעקב אי איכא לדמויי
לכ"ח דרמינן ליה **לבעל** חוב דיניה בבינונית
ואי א"ל הב לי ויבורית טפי פורתא א"ל אי
שקלת כדינך שקול כדהשתא ואי לא שקיל
כי יוקרא דלקמיה ימתקוף לה רב אחא בריה
דרב איקא א"כ נעלת דלת בפני לון דא"ל
אילו הו' לי זוזי הוה שקלי כדהשתא השתא
דזוזי נבך אשקול כיוקרא דלקמיה אלא
אמר רב אחא בריה דרב איקא אי איכא
לדמויי לכתובת אשה מדמינן דהא **לכתובת**
אשה דיניה ביבורית ואי אמרה ליה איהו
הב לי בינונית בציר פורתא אמר לה אי
שקלת כדינך שקול כדהשתא ואי לא שקלי
כיוקרא דלקמיה מכל מקום קשיא אמר
רבא כל דיהיב ליה ממיטב ליתבי ליה
והא מיטב שדהו כתיב אלא כי אחא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע
מבי רב **הפרשה** כל מילי מיטב הוא דאי לא מזודבן הכא מזודבן במתא
אחריתי לבר מארעא דליתבי ליה ממיטב כי היכי דלקפזין עלה **וזבינא: בעא**
מיניה רב שמואל בר אבא מאקרוניא מרבי אבא כשהן שמין **בישלו** הן שמין
או בשל עולם הן שמין **אליבא** דרבי ישמעאל לא תבעי לך דאמר בדניוק
שיימינן כי תבעי לך **אליבא** דרבי עקיבא דאמר בדמויק שיימינן מאי מיטב
שדהו אמר רחמנא למעוטי דניוק או דלמא למעוטי דעלמא נמי אמר ליה
רחמנא אמר מיטב שדהו ואת אמרת בשל עולם הן שמין איתביה יאין לו אלא
עידית כולם גובין מן העידית בינונית כולם גובין בינונית ויבורית כולם גובין
ויבורית **היו** לו עידית ובינונית ויבורית נזקין בעידית ובעל חוב בבינונית
וכתובת אשה ביבורית **עידית** ובינונית נזקין בעידית ב"ח וכתובת אשה
בבינונית בינונית ויבורית נזקין ובעל חוב בבינונית וכתובת אשה ביבורית
עידית

אפילו פורתא נמי לא ליספו ליה. שהרי שוות קרקעותיו מאתים
זוז: **דביומי ניסן יקרי ארעתא**. מפני שהלוקח נזיר מורש אותו צימות
הקץ חזרען בתשרי ובמרחשון וביומי תשרי זילי שאין סיפק לזרען
בתשרי משום דליטריך לזוזי הלכך
באותה שנה: **וזין דהשפא**. עני לא הו' דיטול שיה אלף דינר

אפילו פורתא נמי לא ליספו ליה ואמר בר
עלה לא צריכא דביומי ניסן יקרא ארעתא
וביומי תשרי זל ארעתא דכ"ע נזרי עד ניסן
ומזבני והאי הואיל ואצטריכא ליה זוזי זבין
כדהשתא עד פלגא אורחיה למיזל טפי לאו
אורחיה למיזל והכא נמי גבי נזקין דיניה
בעידיה ואי א"ל איהו הב לי בינונית טפי
פורתא א"ל אי שקלת כדינך שקול כדהשתא
ואי לא שקיל כיוקרא דלקמיה מתקוף לה
רב אחא בר יעקב ב"כ הורעת כחן של נזקין
אצל בינונית ויבורית דרחמנא אמר ממיטב
ואת אמרת מבינונית ויבורית נמי לא אלא
אמר רב אחא בר יעקב אי איכא לדמויי
לכ"ח דרמינן ליה **לבעל** חוב דיניה בבינונית
ואי א"ל הב לי ויבורית טפי פורתא א"ל אי
שקלת כדינך שקול כדהשתא ואי לא שקיל
כי יוקרא דלקמיה ימתקוף לה רב אחא בריה
דרב איקא א"כ נעלת דלת בפני לון דא"ל
אילו הו' לי זוזי הוה שקלי כדהשתא השתא
דזוזי נבך אשקול כיוקרא דלקמיה אלא
אמר רב אחא בריה דרב איקא אי איכא
לדמויי לכתובת אשה מדמינן דהא **לכתובת**
אשה דיניה ביבורית ואי אמרה ליה איהו
הב לי בינונית בציר פורתא אמר לה אי
שקלת כדינך שקול כדהשתא ואי לא שקלי
כיוקרא דלקמיה מכל מקום קשיא אמר
רבא כל דיהיב ליה ממיטב ליתבי ליה
והא מיטב שדהו כתיב אלא כי אחא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע
מבי רב **הפרשה** כל מילי מיטב הוא דאי לא מזודבן הכא מזודבן במתא
אחריתי לבר מארעא דליתבי ליה ממיטב כי היכי דלקפזין עלה **וזבינא: בעא**
מיניה רב שמואל בר אבא מאקרוניא מרבי אבא כשהן שמין **בישלו** הן שמין
או בשל עולם הן שמין **אליבא** דרבי ישמעאל לא תבעי לך דאמר בדניוק
שיימינן כי תבעי לך **אליבא** דרבי עקיבא דאמר בדמויק שיימינן מאי מיטב
שדהו אמר רחמנא למעוטי דניוק או דלמא למעוטי דעלמא נמי אמר ליה
רחמנא אמר מיטב שדהו ואת אמרת בשל עולם הן שמין איתביה יאין לו אלא
עידית כולם גובין מן העידית בינונית כולם גובין בינונית ויבורית כולם גובין
ויבורית **היו** לו עידית ובינונית ויבורית נזקין בעידית ובעל חוב בבינונית
וכתובת אשה ביבורית **עידית** ובינונית נזקין בעידית ב"ח וכתובת אשה
בבינונית בינונית ויבורית נזקין ובעל חוב בבינונית וכתובת אשה ביבורית
עידית

16 [ביומי תשרי:] (ב) [סג],
17 [מתנות עניים:] (ב) [סג],
18 [מהלכות מלוה ולוה:] (ב) [סג],
19 [מהלכות מלוה ולוה:] (ב) [סג],
20 [מהלכות מלוה ולוה:] (ב) [סג],

רבינו חננאל

והרי בה רבה ופירשה כגון
דביומי ניסן יקרא ארעא
כו'. לבעל חוב דרמינן ליה
בעל חוב דינו בבינונית.
ואמר ליה הב לי דיבורית
כשו'. והשתא בתשרי כו'
דחיי לה אם כן נעלת דלת
בפני לון כו' ופשוטה
היא. והדרין לשמעתין
מכל [מקום] קשיא. ופריך
ישיב מטלטלי גיהו וכל
מטלטלין מיטב קרינא ביה
דאי לא מוכין בהאי אחרא
מדובני כאתרא אחרנא
לבר מקרקע דליתן ליה
ממיטב כי זיכר דליקפזין
עליה וכו'. בעא מינה רב
שמואל בר אבא מרבא
בשלו הן שמין או בשל
עולם הן שמין. פי' כגון
שהיו בינונית שלו בעידית
דעלמא אי אמרת אחרנא
עולם הן שמין דנינו
בבינונית ופשוט ליה בשלו
הן שמין. ואתיב ליה מהא
דתיבא נזקין בעידית ובעל
חוב בבינונית וכתובת
אשה ביבורית היו לו
בינונית ויבורית נזקין
ובעל חוב בבינונית
וכתובת אשה ביבורית

והא מיטב שדהו כתיב אלא כי אחא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע
מבי רב **הפרשה** כל מילי מיטב הוא דאי לא מזודבן הכא מזודבן במתא
אחריתי לבר מארעא דליתבי ליה ממיטב כי היכי דלקפזין עלה **וזבינא: בעא**
מיניה רב שמואל בר אבא מאקרוניא מרבי אבא כשהן שמין **בישלו** הן שמין
או בשל עולם הן שמין **אליבא** דרבי ישמעאל לא תבעי לך דאמר בדניוק
שיימינן כי תבעי לך **אליבא** דרבי עקיבא דאמר בדמויק שיימינן מאי מיטב
שדהו אמר רחמנא למעוטי דניוק או דלמא למעוטי דעלמא נמי אמר ליה
רחמנא אמר מיטב שדהו ואת אמרת בשל עולם הן שמין איתביה יאין לו אלא
עידית כולם גובין מן העידית בינונית כולם גובין בינונית ויבורית כולם גובין
ויבורית **היו** לו עידית ובינונית ויבורית נזקין בעידית ובעל חוב בבינונית
וכתובת אשה ביבורית **עידית** ובינונית נזקין בעידית ב"ח וכתובת אשה
בבינונית בינונית ויבורית נזקין ובעל חוב בבינונית וכתובת אשה ביבורית
עידית

עני דזה דרכו ואם החלו טפי מאכילין ולא יפקיד. ומפום לשון ראשון: **ואם אמרת מבינונית ויבורית לא שקול**. כי השתא: **אי איכא**
לדמויי. להא דרבה: **לבעל חוב מדמינן לה דבעל חוב דינו בבינונית**. בפרק הניזקין במסכת גיטין (דף מה:): **והשתא** אם בא בעל חוב לגבות
מן הלואה בתשרי וא"ל ללוה הב לי ויבורית טפי פורתא כי היכי דליהוי שיה מלוה דלית לי נבך כולל דהשתא מצי אמר ליה אי שקלת כו' ואי לא
שקלת בינונית שקול כיוקרא דלקמיה: **לכסופא אשה מדמינן לה**. וכגון שנתן לה גט בתשרי חילו ארעמיה והיתה כמובנת מאתים
ודינה למיגזי מוזבורית כדמסקינן התם בפרק הניזקין (מט:): **מכל מקום קשיא**. מיטב וישיב דמרבי סובין: **כל דיהיב ליה ממיטב ישיב ליה**. וכי
פרע ליה סובין יתן לו מסובין מעולין שלו: **והא מיטב שדהו כתיב**. ואי דקאמרת לכמוז מיטב סתמא: **כל מילי**. דמטלטלין שיכול להוליכן
ממקום זה למקום אחר הו' מיטב: **דאי לא מיוזבן הכא**. כולי האי: **מיוזבן כמתא אחרסי**. ולהכי לא כתיב מיטב אלף לגבי שדות והכי
מתלמי קראי בשדות יתן מיטב וצמטלטלים אפי' סובין: **כשהן שמין**. האי עידית ויבורית: **בשלו הן שמין**. וההוא דהו' עידית לדידיה
דמויק ישיב ליה ואי אית ליה עידית ויבורית ושויה ויבורית לדידיה עידית דעלמא אפילו הכי לא ישיב ליה מווק לניוק אלף מעדיית
דידיה דבתר ארעמא לדידיה אזלין: **או בשל עולם הן שמין**. ויהיב ליה מוזבורית שהרי לכל העולם הוא עדיית: **דאמר בדניוק שיימינן**.
וכיון דשויה הן ויבורית כעדיית דניוק ישיב ליה מוזבורית: **למעוטי דניוק**. ללא אזלין בתר מיטב דניוק ואע"ג דהן ויבורית דמויק
הוא מיטב דניוק הואיל ולא הו' מיטב לעלמא לא ישיב ליה מינה אלף אי לעלמא הו' מיטב ישיב ליה מינה אע"ג דלית ליה עדיית:
או דלמא למעוטי נמי דעלמא. דשדהו דוקא וההיא דלגביה הו' עדיית ישיב ליה: **א"ל מיטב שדהו אמר רחמנא**. דלזלין בתר
ארעמא לדידיה ויהיב ליה מעדיית ארעמיה ולא שיימינן בשל עולם: **אין לו אלף עידיה**. במי שהיו עליו בעל חוב וכתובת אשה
ונזקין: **וכסופא אשה ביבורית**. במסכת גיטין בפרק הניזקין (דף מט:): **מני טעמא דיותר משאיש רואה לישא אשה רואה לינשא:**
עידית

ארבעה אבות פרק ראשון בבא קמא

ה.

עין משפט
גור מצוה

בג א מיי פייט מהל'
מלוה ולה הלסד ד
סגנ עשין דז טושיע חו"מ
פי' קב ספיק ד:
סב ב טושיע חו"מ פי' קב
ספיק ד ויטין עט
בג'י:
סג ג מיי פייט מהל'
מלוה ולה הלסד א
סגנ עשין דז:
סד ד מיי פייט מהלסמ
מלוה ולה הלסד ו
סגנ עשין דז טושיע חו"מ
פי' קב ספיק ד:
סו ה מיי שס הלסד ה
טור שיע עס ספיק ד:
סח ו מיי שס הלסד ו
טור שיע עס ספיק
ה:

עידים וזיבורים נוקין בעידים ובעל מוצ וכתובת אשה בזיבורים.
מלואייתא ז"ח בזיבורים כדלקמן ורובן הוא דמקון ליה בזיבורים
משום נעילת דלת לנזן והיכא דלית ליה זיבורים לימא למקנתא:
פעשה זיבורים שלו כעידים. דהא מיטענ היא לו ומכרה. לאחר
הלאה דלשפתגדל ליה זיבורים
לז"ח מעיקרא בעוד שהיה עידים
עידים. ודכ"ע בשל עולם הן שמין:
ולא קשיא כו'. הא דקמיני ז"ח
וכמונת אשה בזיבורים דשיא זיבורים
דידיה כעידית דעלמא: **אידו ואידו**
[כגון] שהיה זיבורים שלו כעידים
דעלמא. ולא היתה לו עידים מתחילה
ובהא פליגי דמנא דמנתימא קמייתא
סבר בשל עולם הן שמין ואמטו להכי
סקיל ז"ח בזיבורים דעניה ואידך
סבר בשל הן שמין. ל"א גרסינן
אידו ואידו כגון שהיה זיבורים שלו
כעידים דעלמא ומפרישין ליה הכי
אידו ואידו כשהיה לו עידים ומכרה
ובהא פליגי דמנא דמנתימא קמייתא
סבר בשל הן שמין וכיון דלדידיה
הואי זיבורים אע"ג דלעלמא עידים
מיניה משלס ותנא דנרייתא(ס) סבר
בשל עולם כגון שהיה זיבורים לשון
ראשון: בדעולא קמיפילגי. תנא
בתרא לית ליה תקנתא דעולא אלא
בתרא קרא אזיל ואפילו הוה ליה נמי
עידים דהשתא הואי ליה זיבורים
גמריה ליה לדידיה זין לעלמא אפילו
הכי ק"ל דלשקול ז"ח מזיבורים:
מכרין לא' או לג' בני אדם. זיוס א'
מי שהיה עליו נוקין וכמונת אשה
וז"ח והיו לו עידים וזיבורים וזיבורים:
כולן נכנסו סתם כעבדים. נכנסו
הלקוחות דמין המוכר ומי שלקח
עידים יפרע לזנן ולוקח זיבורים
ישלם את החוב ולוקח זיבורים את
הכמונה: מן האחרון. דלפי שקלו
קמאי עידים וזיבורים מצי מדתן להו
דלמנ הנחמי לך מקום לגבות הימנו
ותנן במסכת גיטין (דף מה): אין
נפרעים מנכסים משועבדים במקום
שיש בני חורין ואפי' הן זיבורים דבי
וזון הני תרי קמאי אשמירי זיבורים
בני חורין ואע"פ דהדר אודונגא
בתרא בתרא אוליין: אין לו. די
סיפוק שלשמן שאין אותו קרקע שיה
כל ק': גובה. המותר משלפניו:
אלימא צנא אהס. בשטר אחד:
השטח לג' דאיכא למימר חד מינייהו
קדים. שיה לקח בנזקק והללו שנים
עבד ומצי למיטען הנחמי לך מקום:
אמרם נכנסו סתם כעבדים. הואיל

תורה אור השלם

1. בחוץ תעמד והאיש אשר אהבה נשדה בו יוציא אליו את העבט והרצה: דברים כו א

הנהרות הגר"א

[א] חוב' ד"ה מר כ'י דשיין כלן כ"י. י"ב אכל האלכ"ד פי' דכ"ע בשל הן שמין זיבורים לית לי דעולא וסקילא ליה כ"ע דלמנ דכונקין מ"מ כ"י וכן כיון שהיה כזיבורים דעלמא ליה תשסא ואקומה אלדוסיין ואין קיימא לן כעולא. (ועבדגרא חו"מ ס"מ צ"ד): [ב] ד"ה סוף א"ת כ"י י"ב כל זה לשיטתו כדקדוק י"ב אכל לפי ה"ק א"ל ליה דר"ס מזה כמלה הכמונה בתורה ועין רש"י (ועמ"ס ריב"ז ב"ד סימן ע"ה ס"ק ט):

מוסף רש"י

מה דרבו של אדם להוציא לחוץ. לפרע. פחות שבבבלי. שמתעט לא יפרע עדים (גיטין ג.)

ה"ג אידו ואידו בשלא היתה לו עידית ומכרה הא דשויה זיבורים
דידיה בעידית דעלמא הא דלא שויא כו'. והא דקאמר
אידו ואידו כגון שלא היתה לו עידית ומכרה ואלא בעי למימר
דמרייהו מיירי שלא היה לו כלל דל"כ ההוא דמיירי דשויה זיבורים
דידיה כעידית דעלמא אמאי קרי לה
זיבורים אלא ה"ק אידו ואידו שלא
היתה לו עידית ומכרה כלומר לא
איירי כשהיה לו עידית ומכרה אלא
במלך מיירי שלא היתה לו מעולם
וחלף מיירי כשהיה לו ועדיין יש
לו ואין וכן לאוקמי כשמכר
שום שדה וסכר ומרייהו בשל עולם
הן שמין:

וא"י בעית אימא אידו ואידו כשהיתה
זיבורים שלו כזיבורים דעלמא.
ולא גרס כעידית דעלמא דכיון דקאי
אשלא היתה לו עידית אמאי קרי
ליה זיבורים כיון דהוה עידית דידיה
ודעלמא ועוד דל"כ היכי מתקמא
ההיא דקמיני נוקין ז"ח בזיבורים
זין למ"ד בשל הן שמין זין למ"ד
בשל עולם הן שמין:

מד' לית ליה תקנתא דעולא.
דוקא היכא דלית ליה עידית
דהוה האי זיבורים עידית לדידיה
מדנקט זיבורים וזיבורים משמע דאי
לית ליה עידית גבי ז"ח מזיבורים
וקסבר כיון דלית ליה אלא זיבורים
וזיבורים ואי דשייך כלן טעמא
דלמנ דהיזקין (גיטין מט): מפני מה
ז"ח אין דינו כעידים כדי שלא יראה
שדה נאה ודירה נאה לתצורו ולימנ
אקפוקי ואלונו כדי שאגבה אותה בחוב:
מה דרבו שי' אדם להוציא פחות
שבבבלי. אע"ג דשליט ז"ד
היה מוציא לא היה מוציא אלא מה
שהלוה נתן לו:

להוציא פחות שבבבלי. וא"ת
אפי' פחות שכללים
מיטענ הוא כדלמנ לעיל כל מילי
מיטענ הוא יו"ל כשמציא כלים דרבו
להוציא הגרוע וכשמציא קרקע נמי
דרבו להוציא זיבורים ונראה דהלכה
דבשלו הן שמין דהכי לית ליה לר"י
בכתובות (דף ק):

כולן נכנסו תחת הבעלים. וא"ת [ב]
והא נוקין מלוה על פה
ינישו ומלוה על פה לא גבי
ממשעבדי יו"ל דכשעמד דזין
כמלוה בשטר דמיא כדלמנ בהגול
(במרא לקמן ק"ב) וכמה דוכמין(ס)
אי נמי מלוה הכמונה בחורה
ככמונה בשטר דמיא וחי"ב:

אין לו גובה משפניו. אומר ריב"א
שחס בלו כולם צנת אחת כל

הקודם בשטר גובה מן האחרון מחילה ואם נוקין קדמו גובה מן
האחרון אפי' היא זיבורית ואם צא ז"ח אחריו יגבה נמי מן האחרון
חס יש לו ואם אין לו גובה משלפניו ואפי' מן העדית והאשה
משלפני פניו ואפי' הן עדי עידית:

דאיכא צמימר דחד מינייהו קדים. דאין כותבין שעות
אלא בירושלים:

מברין לאחד בבת אחת מביעיא. השתא לא חסיק אדעתיה טעמא
דאי שתקת דלפילו כתוב הכל בשטר אחד יכול לכנות
השטר ולהחזיר הזיבורים לבעלים כאלו לא קנה מעולם:

א"י שתקת כו' ואי לא מהדרנא שטרא דזיבורית צמריה. אע"ג דכלאו הכי אשה גביא מזיבורים מ"מ לא מציא למימר ליה לבי מהדר כיון שאין
מפקיע כחה אכל ז"ח לא מצי למימר דלישקול בזיבורים מטעם דאי שתקת דכיון דמפקיע כמו מצי א"ל לבי מהדר דהא השתא נמי
מזיבורים אתה רוצה ליתן לי לך לא פריך כסמוך אלא מנוקין ולא מצ"ח כדפירש הקונטרס ועי' חוספות ימות לו: ד"ה דלמנ:
בדימתני

אעידית וזיבורית נוקין בעידית ובעל חוב
וכתובת אשה בזיבורית קתני מיהא מציעא
זיבורית וזיבורית נוקין וב"ח בזיבורית וכתובת
אשה בזיבורית ואי אמרת בשלוי הן שמין
תעשה זיבורים שלו כעידית וידחה ב"ח
אצל זיבורית הכא במאי עסקינן כגון שהיתה
לו עידית ומכרה וכן א"ר חסדא כגון שהיתה
לו עידית ומכרה הכי נמי מסתברא מדקתני
אחריתי זיבורית וזיבורית נוקין בזיבורית ב"ח
וכתובת אשה בזיבורית קשיין אהדדי אלא
לאו ש"מ כאן שהיתה לו עידית ומכרה כאן
שלא היתה לו עידית ומכרה וואי בעית
אימא אידו ואידו שלא היתה לו עידית
ומכרה ולא קשיא הא דשויה זיבורים שלו
כעידית דעלמא וכאן דלא שויא זיבורים שלו
כעידית דעלמא ואב"א אידו ואידו כגון
שהיתה זיבורים שלו כזיבורים דעלמא והכא
בהא פליגי מ"ם בשלוי הן שמין ומ"ם בשל
עולם הן שמין רבינא אמר בדעולא פליגי
דאמר עולא ידבר תורה ב"ח בזיבורית
שנאמר י בחוץ תעמוד והאיש אשר אתה
גושה בו יוציא אליו את העבט החוצה מה
דרכו של אדם להוציא לחוץ פחות שבבבלי
ומה טעם אמרו ב"ח בזיבורים כדי שלא
תנעול דלת בפני לזין מר אית ליה תקנתא
דעולא ומר לית ליה תקנתא דעולא: (ז"ת
דמכר לאחד או לשלשה בני אדם כ אחד
כולן נכנסו תחת הבעלים י"בזה אחר זה
כולן גובין מן האחרון אין לו גובה משלפניו
אין לו גובה משלפני פניו מברין לאחד הכי
דמי אילימא בבת אחת השתא לשלשה
בכנסו למימר חד מינייהו קדים אמרת כולן
נכנסו תחת הבעלים מברין לאחד מיביעיא
אלא פשימא בזה אחר זה ומ"ש שלשה
דכל חד וחד אמר ליה הנחתי לך מקום
לגבות ממנו האי נמי אכל חד וחד לימא ליה
הנחתי לך מקום לגבות ממנו הכא במאי
עסקינן וכגון שלקח עידית באחרונה וכן
אמר רב ששת כגון שלקח עידית באחרונה
אי הכי ליתו כולהו ולגבו מעידית משום
דאמר להו אי שתקיתו ושקליתו בדינייכו
שקליתו ואי לא מהדרנא שטרא דזיבורית
למריה ושקליתו כולכו מזיבורית אי הכי
בנוקין

ואין ניכר בשטר המכר מי לקח ראשון: אלא כוס אחר זה. גג'
ימין: לימא. האי לוקח אחד: סתתה לך מקום לגבות.
כי היכי דלזילו כולהו בתר זיבורים: שלקח עידים באחרונה.
דימחא ליה למיתב להו כדיניהו ולא ליזלו בתר עידית: ליגבו
מעידים. כלומר מעידית ששאררה בת חורין צ"ה הלקוחות
והוטל שיעבודן עליה: ואי לא מהדרנא לשטרא דזיבורים
למריה. כי היכי דתהדרו למיגבה מיניה דאין נפרעין מנכסים
משועבדים במקום שיש בני חורין: אי הכי. דמשום האי טעמא הוא:
במקין

א"י שתקת כו' ואי לא מהדרנא שטרא דזיבורית צמריה. אע"ג דכלאו הכי אשה גביא מזיבורים מ"מ לא מציא למימר ליה לבי מהדר כיון שאין
מפקיע כחה אכל ז"ח לא מצי למימר דלישקול בזיבורים מטעם דאי שתקת דכיון דמפקיע כמו מצי א"ל לבי מהדר דהא השתא נמי
מזיבורים אתה רוצה ליתן לי לך לא פריך כסמוך אלא מנוקין ולא מצ"ח כדפירש הקונטרס ועי' חוספות ימות לו: ד"ה דלמנ:
בדימתני

